EUGEN ŞTEFAN LENGHEL

INSULA DE CEARA

*

PRIMII PAŞI, ÎNTÎIUL DANS...

L a b i r i n t

BUCUREŞTI - STR. FRANZELARI, 25
P. O. Box 18-122

INSULA DE CEARĂ

— Vei pleca mîine, îmi spuse şeful, fixîndu-mă cu atenţie.

I-am întors privirea, puţin surprins. Credeam că glu-
meşte. Eram atît de obişnuit cu programul meu monoton
şi rigid încît deplasările în afara Centrului mi se păreau
absurde.

— Şi cînd voi termina studiul meu asupra evoluţiilor
paralele ?

— La timpul lui. Te vei ocupa în continuare de ace-
eaşi problemă. De-aceea te-am ales. Eşti singurul în stare
să schiţeze harta unui ecosistem planetar...

— Dar asta poate s-o facă oricine. Cei de la specii noi
n-au de lucru.

— Sînt slabi. De ce nu mă laşi să termin ? Vei studia
un sistem total dezechilibrat. Vreau în acelaşi timp şi re-
laţii asupra evoluţiei lui şi soluţii de salvare. Te rog să
mai aştepţi... N-o să fie uşor. Pe acea planetă e deja in-
stalat un „coleg[11]. De la albaştri. Cred că hidrologii nu
l-au verificat îndeajuns de bine şi s-a strecurat între ei.

Te întrebi ce naiba s-a întîmplat de a trebuit să te scoa-
tem din vizuina ta, nu-i aşa ? Uite, tipul e instabil psihic.
E acolo cam de multişor şi n-a mai vrut să se întoarcă
luna trecută, cînd l-au chemat. Tu va trebui să afli ade-
vărul. Nu ştim dacă e cazul să intervenim urgent. Tu vei
decide. Acum amănuntele. Ştii să înoţi ?

Cred că am făcut ochii mari. L-am văzut că începe să
rîdă. Oricum, ştiam să înot destul de bine.

— O să ai o mare surpriză acolo : e foarte multă apă.
Cred că nu te deranjează prea tare. Va trebui să fii o persoană cît mai anonimă, un turist oarecare, cum sînt

milioane. O navă de-a noastră te va aştepta mai tîrziu în zonă. Şi iată „cartea verde"...

Un dreptunghi cu aparenţe de ceramică, flexibil, avînd pe una din feţe numele meu scris cu litere aurii şi sigla Comitetului Ecologic Pangalactic.

— Ai grijă de ea ! E unică. O dată pe zi emite un micro-impuls, permiţîndu-ne să te localizăm. Dacă o apeşi în dreptul siglei, alt semnal va fi emis. Dacă, întîmplător, te vei afla în ocean vei fi recuperat de navă. „Cartea verde“ e destul de cunoscută şi respectată în multe lumi, dar unde mergi tu eu nu m-aş baza numai pe asta. Cam atît. Eşti liber !

Am ieşit din birou cu senzaţia că sînt aruncat în groapa cu lei. Să părăsesc Centrul... Să-mi abandonez laboratorul...

Privesc faţa lui Clavis prin apa tulburată de aerul ce se strecoară printre buze. Arată puţin îngrijorat. Lent, bate cu arătătorul în cronometru şi se ridică spre cer. Acum aş vrea să ştiu ce este cerul. Nu mai există nici sus, nici jos, ci doar gindul fugar că aerul se găseşte sub o geană de lumină. Dau bucuros din cap şi mîinile-mi flutură larg. Zbor. înot. La suprafaţă, lumina mă orbeşte şi apa din ochi devine neaşteptat de supărătoare. Ne apropiem de iaht, agăţîndu-ne osteniţi de scară.

— Puţini pot rezista atît de mult sub apă.

— Fără antrenament, da ! remarc, gîndindu-mă

la
desele mele întîlniri cu oceanul. E pasiunea mea, în de-
finitiv !

r— Ce importanţă are ?

— Vezi tu, Clavis, pentru mine viaţa reprezintă însăşi
amintirea vieţii. Trăieşti prezentul, dar nu-1 simţi decît
după ce-a trecut. Mă întristează gîndul, dar eu, noi sîn-
tem doar colecţii de înregistrări false. Vezi tu amănuntele
clipei trecute ? Gîndim : punem de-a valma frînturi de
imagini culese din ungherele prăfuite ale memoriei. E
mult, e puţin ?

— Credeam că eşti obosit. Mereu îţi place să filo-
sof ezi...

— Nu filosofez, sînt vorbe de clacă ! Clişee decupate
din alte clişee... Filosofia e o minciună, e încercarea unor

disperaţi de a-şi justifica existenţa sau reuşita unor parveniţi de a fabrica-o.

— O, cîrtitorule... Hai să bem ceva fără sare.

— Corect, eşti un sfînt !

— Aşa îmi placi, vesel, spune Clavis, urcînd în cockpit cu mişcări de pisică. Ce zici şi de o gustare ? Adineauri simţeam că mă satur numai cu aer şi, la naiba, era adevărat. Acum cred că aş mînca şi lemn. Ai renunţa vreodată la toate astea, la plăcerea de a fi scufundător ?

— Nu ştiu...

— Ereticule ! Te iert! Pînă ajungem la ţărm. Pe urmă te judecăm ; te frigem la foc mic, să te frăgezeşti, şi tăiem fiecare cîte o bucăţică...

— Canibalule ! Mi-e sete...

—• Apă de mare.

— Nţ ! O vreau pe aceea.

In cabina strimtă şi întunecată, arătătorul meu se îndreaptă spre sticla zveltă, sigilată cu ceară verde.

— Riesling d'O. Ce gusturi ai ! Eu, cel puţin, prefer prismele. Drepte.

Şi, fără să ezite, înhăţă una, aruncîndu-i capacul metalic peste umăr.

— Nu mai are nevoie.

— Pun pariu că mîine, la ora asta, ai să dormi buştean.

Mă priveşte nedumerit. O clipă doar, pînă să ridice sticla. Mişcarea o ştiu de mult, aşa că m-am întors după un pahar. Hula de larg ne leagănă uşor. Lichidele îşi fac loc în noi, perverse. Şi avînd alături oceanul în care eu mă scufund mai mult din plăcere, iar Clavis numai

din datorie, mă întreb ce nevoie au ei de mine ? Cu ce pot eu să-i ajut pe Alan, Marlene, Cornelius ?

Dincolo de hublou, valuri încreţesc uşor suprafaţa apei, făcînd să tremure imaginea soarelui la asfinţit. Deasupra noastră bîzîie un motor. Patrula de coastă. Pun la loc sticla neterminată şi o mîngîi uşor. Mîine nu mai scapi ! o ameninţ. Clavis deja priveşte acuarela din perete. Nu cred că mai e în stare să se mişte singur. Il iau în braţe şi-l culc în hamac. Apoi, agăţînd pe drum un sac de dormit, urc treptele spre punte.

Cînd m-am trezit, soarele ardea pe cer. Eu mă zvîrcoleam ca un peşte nimerit direct în tigaie. Şi totuşi, era plăcut. Visasem ţinuturile natale, lungile partide de pes-

cuit la care mergeam doar pentru fericirea de a lenevi
ore în şir, cu un băţ proptit alături. Niciodată nu prin-
deam ceva de soi.

Ziua de azi, cu un singur soare pe cerul gol, se anunţă a fivde o simplitate exagerată. Nu ştiu ce altceva
aş putea face decît să-l privesc pe Clav sforăind. Mă ho-
tărăsc repede să epuizez aceste posibilităţi. Gînduri absurde îmi amorţesc creierul legănat de valuri. încă nu
sînt treaz de-a binelea şi confund realitatea cu ideile mele despre ea. Buzzerul telefonului are o melodicitate
aparte în cadenţa sforăitului matinal. Trec minute întregi
pînă să-mi dau seama ce sună atît de straniu. Mă depla-
sez în cabina alăturată, întovărăşit de prietena mea cre-
dincioasă. O sărut pe gură, rostind un ‚o' prelung, şi ri-
dic receptorul.

— Ce dracu' faceţi acolo ? Dormiţi ca nişte porci, şi
eu mă zbat degeaba ! Marlene şi Bimbo au dispărut. Sînt sigur că n-aveţi nici o veste, dar...

— Cine-i Bimbo ? Cum au dispărut ?

—■ Bimbo ? Nici eu nu ştiu prea bine, întreabă-1 pe
Davis.

— Davis ? Poate Clavis.

— Da, la naiba, Claude Davis, şi lasă-mă să conti-
nuu ! Sîntem cu toţii în rahat ! N-ai avut vreme să afli
prea multe despre noi. Spune-i lui Clavis că te poate iniţia. Şi despre ceilalţi doi : sînt ca şi morţi, dacă au intrat pe mîna negrilor, ceea ce este foarte probabil. S-ar putea să ştie ceva şi despre voi. Dispăreţi din zonă !
Debarcaţi unde vă place şi abandonaţi chestia aia afuri-

sită !

— Nu vorbi aşa ! Mai sîntem doar pe ea...

Iartă-mă, dar nu-mi place nimic din ce e legat de apă. Încă ceva : să nu luaţi legătura cu noi în următoarea săptămînă. Sînteţi liberi să supravieţuiţi cum puteţi... Adio !

— Alo...

Chemarea se risipi în eter. Ne şi vedea morţi. Avea ceva dreptate băiatul. Aseară parcă ne survolase un elicopter. Şi totuşi, viaţa merită s-o trăieşti !

Motoarele deja fluierau la turaţie maximă cînd mam dus să-l trezesc pe Clavis. N-aveam timp pentru formalităţi. Am apelat deci la metode radicale : „puţină“ apă

de mare. Cînd a început să fornăie şi să protesteze i-am mai administrat o porţie. A stat cîteva clipe nemişcat, pînă a prins zgomotul maşinilor, apoi privirea i s-a în-tunecat.

— Ai blocat cîrma ?

— Da.

Undeva se sparse o sticlă. Nu-mi păsa.

— Spune-mi ce s-a întîmplat !

I-am povestit conversaţia. Mai multe întrebări îmi stăteau pe limbă.

— Schimbă de drum 228.

Nu mai eram egali. Ştia cum să ieşim din încurcătură, ştia şi în ce constă aceasta. Eu eram pentru el doar un foarte bun scufundător. La ce sînt buni scufundătorii ?

— Bătrîne, dacă sîntem prinşi pe mare nu scăpăm ! Pe uscat, nici atît ! Singura noastră şansă e să ajungem la bază şi s-o întindem de pe planeta asta nenorocită. Unul fără celălalt nu facem doi bani. Cu orice risc, tre-buie să fim întotdeauna împreună. înţelegi ?

Iahtul sărea peste valuri înaintînd pe drum 228. Harta stătea alături, întinsă. 228-ul ducea în mijlocul oceanului, spre o insulă izolată — Tuamini.

— Zimerund nu mi-a răspuns la unele întrebări, dar m-a rugat să ţi le pun ţie. Ii era frică să nu fim ascul-taţi.

— Păi da, că nu l-a lăsat inima să ne dea programe şi memorie pentru rîşniţă ! I se pare acum că mesajele nu sînt îndeajuns de bine protejate. O să fie torturat cu unghiile lui, zgîrcitul ! Vrei să afli în ce-ai intrat, nu-i aşa ? Tu, eu, ceilalţi sîntem turişti sau funcţionari

im-
portaţi. E o planetă frumoasă şi bogată. Cine o exploa-
tează ? Orice nou venit, cu excepţia indigenilor. Ei sînt
prea fragili. Mor ca muştele din cauza poluării. Fum, acizi, polimeri... Noi ne-am obişnuit cu astea, ei nu. Sînt
civilizaţi. Cunosc o groază de lucruri, dar n-au indus-
trie. Se pot descurca fără ea. Noi am întemeiat primele
centre comerciale. începutul a fost promiţător : nici o
neînţelegere nu s-a strecurat. Dar au trecut secole dc-
atunci şi micile ateliere de întreţinere s-au transformat
în coloşi. Paşnicii locuitori n-au protestat. Nu le stă în
obicei să se certe. O facem noi şi pe-asta, în locul lor.
Iar poliţia regală tot cu noi are treată.

— Regală ? Aiurezi !

— Nu. încă nu s-a aflat de ea, dar există. După cum există şi un rege care vrea să stăpînească această planetă.

— Şi eu ce rol am în această poveste ?

Claude mă privi uimit, aşa cum priveşti un arierat mental dîndu-şi în petic.

— Tu eşti biolog. Eşti singurul biolog pe planetă, cu excepţia regelui. Mă mir că mai eşti în viaţă. Caută să înţelegi ce înseamnă asta.

Cred că arătam într-adevăr ca un prost şi făceam eforturi sincere să par şi mai prost. Şi totuşi, îi provocasem pe toţi doar cu simpla mea prezenţă, ca un gîndac picat pe un muşuroi de furnici. Abia acum simţeam frica celui pe cale să fie condamnat.

— Acostăm în Tua, rezervăm o cameră la hotel. Să nu faci gafe : o singură noapte. închiriem o maşină. Nu cred c-o vom folosi. La opt apune soarele, la opt treizeci traversăm insula pînă la promontoriul acesta. Davis desenase o hartă a insulei şi-mi arăta cu degetul traseul pe care-1 aveam de parcurs.

— Aici părăsim uscatul şi ne scufundăm. La două sute de metri este baza noastră. împrumutăm o navetă şi ne luăm adio. Asta-i tot !

Elieele învolburau sincron apa, lăsînd în urmă un siaj vizibil pînă spre orizont. Eram în şah şi fugeam cît ne ţineau puterile. Următoarea mişcare putea fi mat, dacă nu ne mişcăm şi mai repede. Să le dăm

impresia că ne grăbim, dar mai puţin decît o făceam în realitate. Claude joacă şah mai bine decît mine.

Priveam apele dinainte prin geamul stropit de valuri. Cerul era încă senin, albastru, dar pentru mine se întunecase. Simţeam o aripă neagră mîngîindu-ne frunţile. Clavis părea la fel de neguros. Sudoarea i se prelingea, pe tîmple. Ascultam fluieratul turbinelor de suprasarcină, cu urechea spre înalt, pîndind un zgomot de bondar furios. Speram să-l aud. îmi simţeam gîtul uscat şi limba de lemn.

— Ce-ai zice de-o înghiţitură ?

— Te-ai prostit ? îmi aruncă Davis, după ce mă studie o clipă. Trebuie să evităm orice incident, odată ajunşi în port. Ei aşteaptă doar un pretext să ne înhaţe.

— Ar putea şi fără.

— Nu, sînt morali. Nu-i confunda cu bătăuşii murdari din Bronx. Nu-i subestima. Nimeni n-a aflat lucruri sigure în legătură cu Marlene, dar misiunea ei era pe lîngă „negri[11]. Fărîzimi n-a suflat nimic, nu ? Am ajuns să plătim noi pentru nişte cîini fără suflet ! în loc să mîngîi o pereche de sîni tari ca piatra sau să iau coapsele unei blonde drept frapieră, mă bălăcesc, nu-i aşa, în apa calmă din ochiul unui ciclon...

Cuvintele i se loveau de neputinţa mea de a înţelege, îmi păreau străine şi fără sens. încremenisem, hipnotizat de punctul negru care se lăţea pe linia orizontului. Pînă acum îmi fusese frică. Mă contemplam cu dispreţ, şoarece orb alergînd prin labirint după o ipotetică recompensă, căutînd să evite înfundăturile şi capcanele. Un cobai fericit dacă poate să scape cu viaţă măcar pînă la jumătatea labirintului.

— Davis, cine sînt „negrii“ ? Cum arată ?

— Oameni. Ca tine, ca mine. N-au avut de lucru şi „regele[14] i-a angajat. In principiu, nu sînt răi. Dar prostia şi respectul faţă de patron le dă puterea de a distruge. Sînt îmbrăcaţi în negru, ca nişte ciocli. Oribil.

— Cum îi ocolim ?

— Nu ştiu. Ei sînt peste tot... Şi nu mai pune întrebări neroade !

între timp, iahtul se apropiase, de port. Farul se înălţa suplu pe faleza din dreapta. Davis introducea

ul-
timele date pentru acostare.

— Claude, dă-mi mîna !

Palmele noastre s-au întâlnit, încleştîndu-se.

— Pînă la capăt !

— împreună...

Docurile erau goale. Cîţiva oameni răzleţi se plimbau
fără scop, încolo şi-ncoace. Altădată, transportoarele ar fi
mişunat nebuneşte, optimizînd traseele în permanenţă.
Am aşteptat să ne lipim de cheu şi am sărit cu parîma
lîngă o bâbâ. După ce am asigurat iahtul, m-am întors
iar în cabină.

— Claude, cred că ne-aşteaptă.

— Şi dacă ? Sîntem curaţi ! Fă-te că nu-i observi...

— Bine. Mergem la hotel ?

— îhîm, mormăi el aplecat sub comenzi. O clipă,, să scurtcircuitez memoria...

—■ E necesar ?

—• Cu bandiţii noştri, nu poţi fi sigur niciodată... 'Gata. Vira ancora !

Nu ne-au oprit în port. Nici la hotel nu ne aşteptau, îînarmaţi şi sobri. Dar în cameră pereţii erau tapetaţi cu microfoane. Cînd le-am descoperit mi s-a zbîrlit părul îşi nu mai voiam să spun nimic. Pînă la urmă am trecut şi peste asta. N-aveam încotro.

— Claude, am un chef să merg la fetiţe... Mă simt <ca un bătrîn lup de mare reîntors acasă după doi ani de numărat valurile. îmi amintesc de o brunetă...

— Prostii ! Nu dau o clipă din viaţa mea pe o bru- netă. Priveşte cu atenţie o blondă bine făcută, dar nu- mai cînd ai asigurat-o că n-o filmează nimeni — porcii •sînt în stare să-ţi înregistreze şi noaptea nunţii — atunci îsă vezi spectacol ! Dar să ştii că ai dreptate. Docit să salivăm degeaba, mai bine dăm o raită.

Microfoane peste tot : pe coridoare, în lift, pe stradă...

— Hai întîi la *Taurul de Coastă.* E mai plăcut decît în altă parte. Trec fete pe-acolo, o groază !

— Dar nu închiriem o maşină ? i-am reamintit lui Da vis.

— Cum să nu ! Hai pe-aici.

O stradă îngustă, mărginită de garduri vii ; intrăm •sub bolta pomilor arcuiţi peste trotuar.

— Data trecută am văzut un garaj. Cred că au ceva ‘bun şi pentru noi, dacă nu le-au dat pe toate.

— Sper.

— Ia spune : tu ce obişnuiai să conduci ?

— Electro. Rareori un hover. Tu ?

— N-am preferinţe. îmi place orice. Numai să tneargă.

Tălpile noastre loveau ritmic asfaltul, făcînd să răsune aerul serii. Iarăşi, soarele, căzînd roşu spre orizont, îmi spunea cu reproş : „Se termină o nouă zi. încă o zi pe altarul timpului pierdut[11]. Paşi măsurînd secunde, mişcări mecanice de cronometru. Sînt fără vîrstă, exilat în afara timpului. Jucător pentru care orice miză nu mai are valoare, gata oricînd să-şi joace ultima carte, din nepăsare. Par a fi om, poate că sînt. Nu ştiu. între mine şi ceilalţi e o limită care modifică totul, fără excepţie...

— ...Două ?

Dacă Davis îmi propunea să luăm şi a doua maşină,
nu era cazul să-l refuz.

— Da.

Am intrat pe poarta garajului. Demodat. Nepractic.
Obişnuit cu imensul block-parking de-acasă, zîmbesc.
Rugina sfîrtecă tot ce poate. Anvelope, turbine, fuste de
cauciuc se ivesc dintr-un munte de gunoaie. Este mai degrabă un depozit de fier vechi sau un cimitir de ma-
şini. Ascunsă în spatele rablelor, uşa unei gherete scîr-
ţîi a deznădejde. Sus, pe unul din pereţi, era scrisă, cu
vopsea odată albă, taxa.

— Land-hoverul se ţi»e bine. Ce zici. îi facem proba ?

— De acord.

— Treci tu la comenzi !

Bordul era clasic. In stînga, obişnuita fantă pentru
cartela de credit. Am scos-o din buzunar şi am depus-o
înăuntru. Tabloul de bord se lumină. Turbinele începură
să bîzîie surprinzător de silenţios. Fusta se umflă, ridi-
cîndu-ne brutal. în afara cabinei, închisă ermetic, praful
se ridica în nori groşi.

— Cu asta ajungem oriunde.

— Numai să ne lase.

—■ Ne descurcăm noi. Pînă una-alta, hai în oraş să
mincăm ceva.

O clipă am stat, privind comenzile, încercînd să-mi
amintesc cum se conduce aşa ceva. Am reuşit. Imediat,
turbinele începură să bîzîie mai tare şi rabla o porni

încet spre poartă. Curînd după ce-am ieşit din garaj, mă
prinse beţia vitezei. Acceleram nebuneşte, ignorînd tot
ce nu avea legătură cu fîşia îngustă a asfaltului din faţă.

— Mergi mai încet, omule ! Nu eşti pe pista de con-
curs.

Claude era puţin îngrijorat. Cu părere de rău, am încetinit, cît să pot observa ce se întîmplă pe trotuar. Strada era pustie, mărginită de cîteva clădiri scunde. Pomii, foarte rari, păreau uscaţi. în depărtare, cîteva co-
şuri imense azvîrleau nori negri spre cer.

— Ale cui sînt aruncătoarele de fum ?

— Ce anume ? A, vorbeşti de platforma Kingold ? Ale ,,regelui“. El are puterea economică. De el depinde
cam jumătate din planetă, bineînţeles coloniştii. Indi-
genii nu contează.

— Ziceai că e biolog, ori...

— Este, şi încă unul foarte bun. Insă are ambiţia să transforme acest bulgăre de mîzgă într-o imensă hală industrială. Fabrică roboţi.

— Androizi ?

— Te-ai tîmpit ? Roboţi utilitari : care de luptă automate, nave automate, bucătărese cu program, autocolanţi şi alte minuni de-astea. Atît îi trebuia : să se apuce de androizi. Ar fi zburat de-aici. Şi ce bine ar fi fost !

— Dar tu, ceilalţi ?... Ce învîrtiţi ?

— Căutăm cealaltă rasă inteligentă. Se-ascunde în ocean. N-avem nici un fel de probe pînă acum, dar... Eu sînt etnograf. Peste tot, în orice zonă, întîlneam tradiţii care aminteau de această a doua civilizaţie, de contactele periodice între cei de pe uscat şi cei din apă. Cu timpul, am reuşit să ne construim baza subacvatică şi să ne aducem în secret oamenii. Dar tu eşti primul biolog. Şi ai venit singur. De-asta ne-a surprins reacţia „regelui[44].

— De ce n-aţi încercat să-l distrugeţi ?

— Ba am făcut-o ! Marlene, Bimbo... Opreşte aici, e un local excelent... Şi încă un amănunt : nimeni nu a ajuns pînă acum în apropierea lui Kingold. Nu ştim unde se află...

Turbinele fluierau, învîrtindu-se din inerţie. Imagini mi se succedau pe retină, lucruri văzute pe acest ţărm iexotic cu aparenţe terestre. în uşa barului stătea o negresă cu coapse prelungi. îmi venea greu să-i descriu

îmbrăcămintea.

— Clavis, tipa e îmbrăcată sau mi se pare ?

— Habar n-am. Hai s-o întrebăm ! Poate o servim cu ceva.

«

Am scos cartea de credit din fantă şi portierele s-au deschis. înainte de a coborî am apăsat, totuşi, pe „rezervat[44]. Un gest care nu mi-a luat mai mult de două-trei secunde. însă Clavis deja vorbea cu fata şi, înconjurîndu-i umerii cu braţul stîng, se întoarse spre mine.

— El e George, îi spuse. Apoi, rostind spre mine : *o* veche prietenă de pe Terra. Se mai întîmplă să am şi noroc !

— încîntat, am mormăit cu întîrziere.

— Calizu, intrăm o clipă ? întrebă el.

— A, nu, aş prefera să mergem în altă parte, unde **a**
mai linişte...

— Perfect ! am sărit, oarecum nemulţumit de perspectiva barului. Mi-e foame. Unde găsim ceva de mîncare ?

— Atunci să mergem, se hotărî Davis aruncîndumi
o privire plină de reproş !

Intorcîndu-ne din drum, căutam o logică celor deabia
spuse. Căci numele meu nu era în nici un caz George,
iar Claude nu bea chiar la orice oră. Am renunţat, auzind glasul dulce al fetişcanei.

— Daniel, după colţ au ceva nemaipomenit...

De-ar fi aşa ! am exclamat eu în gînd. Păşim agals pe bitumul încins. Rîşniţa de kilometri ne aşteaptă cuminte unde am lăsat-o. Nu trebuie să ne apropiem de ea, căci, în cabină, un suflet stingher pîndeşte o clipă anume...

— Daniel, am folosit prea mult hoverul. E timpul să
renunţăm la el.

— Nu serios ? Cum ajungem la... ?

— Pe jos. Jucăria e ocupată de altcineva.

Aveam ghinion. La primul colţ de stradă, indivizi îmbrăcaţi în negru se apropiară de noi şi ne apucară de
mîini. Calizu privi înmărmurită, apoi, dîndu-şi seama, o luă la fugă. Nimeni nu încercă s-o prindă. Iar noi ne-am supus fără să ripostăm. Ar fi fost zadarnic. Rabla noastră ne ajunge, urlînd.

— Draga de ea, nu ne-a părăsit !

Nimeni nu vrea să spună nimic. Tăcere şi întuneric
ne învăluie de pretutindeni, ca pe marionete la sfîrşitul
reprezentaţiei. îl privesc pe Claude. „Unul din noi...“, ci-

tesc în ochii lui. Unul din noi.

Nu recunosc locul unde ne-am oprit. Sîntem împinşi
de la spate spre hrubele căscate la capătul treptelor. Unica direcţie în care putem merge e în jos : infernul.
In aerul jilav al subsolului se aude o uşă grea trîntindu-se.

— Claude...

Sînt singur. întunericul se contopeşte cu umezeala, înghiţind totul. E noaptea dintîi şi noaptea eternă a coş-
marelor, în care doar pipăitul mai pune formă şi nuanţă.
Picături leneşe, condesate pe beton, alunecă. Cred că alu-

necă. Le simt doar pe degetele cu care-am atins pereţii.
Mă trîntesc pe jos. închid ochii, gest inutil, şi contemplu
şirul nesfir.şit al pseudo-alegerilor din viaţa mea. Iar gîn-
dul absurd că alegerea nu există, ci numai renunţarea...
De ce sînt aici ? în realitatea betonului jilav, a ideilor prelinse pe el şi adunate în bălţi puturoase, mă simt aproape un cadavru.

Orele zboară în tăcere. Dincolo de uşă nu există semne de viaţă. Nu răzbate nimic. In celulă e din ce în.
ce mai cald. Mă voi sufoca, pînă la urmă, dacă nu mă vor scoate de-aici.

Scotocesc prin buzunare, în virtutea obişnuinţei. Caut
ceva, prin învălmăşeala de obiecte inutile. încă nu-mi dau seama ce anume vreau şi pipăi febril tot ce mi se pare demn de interes. Indexul mîngîie un disc metalic.
Descopăr şanţul circular de pe una din feţe. Un acumu-
lator... Cred că port în buzunare un adevărat bazar pe
care au uitat să mi-1 confişte. Am găsit şi un briceag, aruncat acolo nu mai ştiu cînd. N-am ce face cu el. Nu
mi-ar lăsa timp să-l folosesc. Urmează o brichetă, cartea
de credit, o telecomandă, cheia de la hotel şi o pastilă.
O păstrez între degete şi parcă-i simt culoarea de cer încins, la amiază. O înghit fără să mai ezit, după ce îmi
amintesc că e activatorul telepatic. Toată amorţeala re-
semnării se risipeşte la acest ultim gînd. Ai noştri vor
afla totul. încerc să mă ridic şi uşa celulei se deschide,
lăsînd lumina de-afară să pătrundă în ochii mei, arzîn-

du-i. îmi dau drumul pe genunchi, orbit. Aud paşi apro-
piindu-se. Două mîini mă înhaţă brutal azvîrlindu-mă spre ieşire. Nu-mi lasă nici măcar timpul să-mi recapăt
echilibrul. Simt picioare lovindu-mă dureros în spate. Mă
tîrăsc, mut şi docil, ca un vierme dresat.

— Luaţi cîrpa asta de-aici ! Şeful vrea să-l vadă *!*

Deschid ochii cît să văd doi coloşi repezindu-se spre
mine. Mă agaţă fiecare de cîte un braţ şi mă trag pe co-
ridorul plin de praf. Abia acum începe să mă chinuie foamea, setea, coastele rupte şi celelalte. Ridicol, dar
n-am ce face. îmi dau repede seama că necazurile de-abia
încep.

Din greşeală, cu intenţie, cei doi mă împing pe scă-
rile abrupte ce coborau nu ştiu unde. Aflu însă cum se
coboară un etaj fără ajutorul liftului sau al picioarelor.

Cînd ajung jos, nu mai răsuflu. Iau o pauză de viaţă, de
care îmi dau seama abia cînd mă trezesc în biroul „şe-
fului“. Privesc derutat pereţii cu tapetul scorojit. îmi.
revin încet, destul ca să-mi amintesc de beleaua în care-
m-am băgat. Măcar să-i avertizez pe ceilalţi, îmi zic eu.,
concentrîndu-mă spre exterior.

— A-nceput...

— Pocniţi-1 !

Un munte de zăpadă se prăbuşeşte în capul meu. Rea-
litatea se descompune în fulgi orbitori, compacţi şi grei..
Cînd aerul îşi recapătă densitatea lui normală, m-am
abţinut să refac contactul telepatic. Ar fi fost inutil, de*
altfel, căci ştiau ce-i cu mine şi cu Claude. „Davis, Da-
vis...“, chemaseră ei înainte să leşin.

— Omorîţi-1 ! spuse grasul.

Şi, întorcîndu-se spre mine :

— Puiule, vreau povestea vieţii tale, aşa cum a fost !!

Am auzit o uşă trîntindu-se, şi cu greu începeam
să-mi dau seama că tot ce simţisem în ultimele momente-
fuseseră gîndurile lui Claude. El primise lovitura care*
mă ameţise pe mine.

Grasul cu fruntea transpirată rînjeşte dincolo de bi-
rou. Fotoliul scîrţîie sub fundul lui lat. Il privesc apatic*
fără chef de conversaţie. Aşteptarea nu-1 satisface. Ri-
duri adinei i se desenează pe frunte, iar ochii i se mic-
şorează a nemulţumire.

— Imediat, domnule, să-mi trag puţin sufletul !

Un zîmbet triumfător îi deformează mutra

fleşcăită
Ar vrea să fie un dur, cum este stăpînul lui, dar estē doar o caricatură.

Am grijă ca vocea să nu-mi trădeze sentimentele şf
încep să-i torn tîmpenii inventate pe loc. Omul ascultă
intrigat, apoi mă întrerupe :

— Vierme, ce legătură e între mă-ta şi geologie *?* Vrei să mă prosteşti în faţă ?

— Păi, cînd a murit mama, au pus-o într-un sicriu de plumb. Ii făcuseră groapa în munţi, într-o vale cu to-
tul neumblată, cum scria în testament...

Nu mai zicea nimic. Eu continuam să fabulez, să-ii mănînc timpul cu ceva ce se deosebea radical de cruda
realitate a crematoriului omniprezent. Nemaivorbind că
ai mei erau cu toţii teferi şi înfloritori. O singură con-

cluzie se impunea. Muntele de grăsime era un idiot si-
nistru, iar eu aveam de gînd să profit

Mă întrerup la jumătatea frazei, mă uit ţintă în ochii
tui injectaţi şi scot „cartea verde“, pe care i-o arunc cu
nepăsare.

— Am impresia că „micul rege“ nu ţi-a zis nimic despre mirie. Sper că...

— Ne-a ordonat să te ţinem în viaţă, se repezi el cu
•«vorba, privind ţintă literele aurii. Puteam jura că văzuse
cîndva şi cartea albastră a „regelui[14].

— Aaaaa... N-are încredere în voi. Dar aţi scăpat de
«celălalt, căci altfel..., şi încep a-mi clătina capul ca şi
•cum mi-aş declina orice răspundere.

Matahala mă priveşte cu un aer perplex. Bănuiesc
totala lui ignoranţă în ceea ce mă priveşte, şi mizez pe
•grija lui Kingold de a-şi menaja subalternii neatenţi.

— Acum, că v-aţi liniştit cu toţii, spune-le băieţilor
să se retragă, pînă îţi explic misiunea pe care mi-a în-
credinţat-o Goldie, la sugestia „Comitetului Ecologic Pangalactic[44]... Şi să nu uit, copiii mei, căutaţi ceva de
mîncat! arunc peste umăr celor doi care mă ascultau respectuoşi.

— ll recunoşti ? spun eu, arătînd din nou spre drept-
unghiul verde din faţa lui.

Grasul şovăia. Ceilalţi ieşiseră din cameră. Iar el era
-silit să înghită tot ce-i spuneam. Nu era chiar prost. II
auzeam cum gîndeşte, încet şi metodic, cum îi sar pe rînd

siguranţele creierului. Apoi se hotărî.

— Mormolocilor, aduceţi odată conservele, că vă ia dracu' ! grohăi, apăsînd pe tasta interfonului. Pe urmă se ridică din fotoliu şi mă conduse prevenitor spre un loc mai bun.

M-am conformat, acceptînd toată scena ca şi cum ar fi fost ceva de la sine înţeles. îmi plăcea să-l văd umil, -aşteptînd ordine de la mine. Mă născusem într-o zodie bună.

— Kingold mi-e ca un frate, îi „mărturisii[44] cu vocea înmuiată adîncă afecţiune, dar dacă nu mi-ar fi -spus ce mă poate aştepta aici, nu i-aş fi iertat-o niciodată !... Oricum, era singura soluţie de a mă infiltra între anarhişti...

Burtosul îşi îngădui să-şi scoată batista. Pesemne se :^i felicita că n-a fost mai dur cu mine.

— Cît e ceasul ?
— 0230 Am...
— Doamne, mă faci să pierd o groază de timp î Spune, Davis e... ? şi fac un gest specific în dreptul gî -
tul ui.
— Da, luase legătura cu banda lui de ticăloşi...
— Bun ! Atunci pregăteşte-mi o maşină. La 0500 tre-
buie să fiu în locul de întîlnire. Şi sper, pentru tine, să
nu-ţi scape un cuvînt din ce s-a vorbit aici, altfel... Re-
pet gestul cu capul ; să nu devină tic.

Unul dintre „băieţaşi" intră purtînd o tavă pe care abureşte o ceaşcă. Mă reped la ea ca un consilier grăbit
şi încep să sorb, fără să-i bag în seamă. Grasul şopteşte
la urechea celuilalt, discret, cît s-aud şi eu :
— Unde-i *Jollyson*-ul ?
— în parcare.
— Adu-1 în faţă şi porneşte-1. Ţine aici un credit li-
ber. Dacă te prind că-1 schimbi, te-ai ars ! S-a-nţeles ?
Pas alergător !

,ln timp ce goleam ceaşca mi-am adus aminte că ho-
verul era marca *Jollyson.* Ţinîndu-mi emoţia în frîu, am
pus recipientul fără valoare pe marginea biroului şi m-am uitat întrebător la gras, care mă pîndea.
— Gata ?
— Da, domnule. Totul e pregătit. Să vă conduc ?
— Nu, nu, bate la ochi. Mă descurc singur. La opt să-i dai raportul lui Kingold. Direct. Nimănui altcuiva.
Sper să nu faci greşeli.

Şi înapoi, pe scările acum luminate. Trec nepăsător
pe lîngă carcera uitată deschisă. Pereţii sînt mîncaţi de
umezeală. A început să mă roadă nerăbdarea. Cînd

nu
mai aveam nimic de pierdut vorbeam doar de dragul jocului. Acum însă aş putea pierde mai mult decît credeam că o să mai am vreodată.

După ce m-am strecurat în habitaclu şi vuietul liniştitor al turbinelor a început să se facă auzit, gardienii
mei de mai înainte s-au făcut nevăzuţi. Atunci am demarat liniştit, fără să forţez motoarele.

...Soarele creşte. Umple de strălucire valurile oceanului, făcîndu-le să zîmbească. Nikolson, legătura lui Davis cu „anarhiştii", aşteaptă în vîrful celei mai apropiate stînci de pe faleză, gata să plonjeze dacă e cazul.
Dar nu e. îmi simte repede gindurile familiare şi se în-

toarce spre mine. încă nu mă poate vedea prin vegeta-
ţia ce opreşte firavele raze ale răsăritului. Încep să urc
spre el. îmi simt stomacul greu şi dureros. Sînt momente
cînd pulsaţiile reflexe mi se par de nesuportat. Degetele
mi se încleştează pe bazaltul fisurat şi înaintez. Un ul-
tim efort, şi mîna mi se întinde prietenoasă, oferindu-mi
ajutorul sperat. Urc alături de el şi mă aşez la marginea
falezei, deşertîndu-mi stomacul de tot ce conţinea, in-
clusiv resturile pastilei albastre care-mi provocase tot
răul. Colegul meu de suferinţă se pusese şi el în ge-
nunchi, imitîndu-mă. Amîndoi „mulţumeam[41] de zor ace-
luiaşi tîmpit care inventase activatorul telepatic.

— Sărim ? întreb eu, interesat de ce voi vedea In baza lor.

— Da, sărim ! Pune-ţi lucrurile în cutia asta.

Mă urmări nerăbdător, apoi îmi luă cutia din braţe,
o închise şi o aruncă în apă.

— Ajunge singură la bază, îmi explică el. Şi-i arwnţă
că venim.

Ne-am aruncat simultan în golul frămîntat de ape la
marginea falezei. In cele cîteva secunde ale căderii, am
reuşit să admir încă o dată discul roşiatic în ascensiunea
lui peste orizont.

înotam spre adîncuri, urmărind mişcările lente ale
celuilalt. Apa se lăsa cu greu străbătută, de parcă ar fi
vrut să ascundă în adîncul ei taine sacre. La cîteva braţe

de noi, peretele de lavă cobora mereu, ţintind spre larg
forme răvăşite. Ne-am apropiat de el, folosindu-1 drept
scară, înfrîngînd voinţa oceanului. Privind mai atent, am
observat o platformă aşezată ca printr-un miracol la in-
trarea unei grote. Nikolson îmi făcu semn cu mîna, ară-
tînd insistent într-acolo. Ne mişcăm grăbiţi acum, cînd
timpul ne gonea din urmă. Am apucat să intru în grotă
şi m-am lăsat moale lîngă un perete. Începusem să mă
ridic uşor spre tavan, cînd două braţe prelungi m-au
prins. Apoi am simţit muştiucul dulceag al unei măşti
cu oxigen. Mi-am revenit în camera de decompresie, res-
pirînd aer cu toţi porii. Scafandrul care mă ajutase încă
mai purta balonul de oxigen atîrnat în curele, la spate,
şi, păstrînd muştiucul în mînă, se gîndea să mi-1 ofere
din nou. Am refuzat, ridieîndu-mă. Şi-a dat masca jos,
lăsînd să se reverse în valuri părul negru, greu de apă.

A desfăcut curelele şi, rezemînd de un perete balonul, a început să-şi scoată combinezonul de cauciuc galben. Era o femeie. îi admiram trupul superb, iar Nikolson, de care uitasem complet, se oferi să o ajute.' L-a refuzat, nervoasă. El ridică din umeri, contrariat, şi, întorcîndu-i spatele, se îndreptă spre ieşire. Aerul cald mă învăluia plăcut. în urechi simţeam presiunea uşor crescută. în camera următoare ne aşteptau două costume. Unul se odihnea în braţele lui Nikolson.

— Grăbeşte-te ! se adresă fata. Eşti aşteptat la dispecerul central. A intervenit o urgenţă.

Am prostul obicei să cred că nimeni nu mă poate împinge de la spate. „Mai repede" nu înseamnă nimid pentru mine. Dacă mi-ar fi explicat în ce constă urgenţa, poate aş fi înţeles. Dar aşa...

Mă îmbrăcam alene, memorînd tot ce vedeam în încăpere : intrări, mobilier şi chiar detaliile anatomo-morfologice ale celorlalţi doi. îi studiam fără jenă, ca şi cum ar fi fost două muşte nimerite accidental în paharul meu cu lapte călduţ. Puţin arogant şi enervat. Adoptasem o poziţie falsă în această realitate efemeră şi mă aşteptam să fiu clasat drept imbecil indolent, o specie disponibilă. Nu-mi convenea să fiu păzit ca sfintele moaşte, ceea ce s-ar fi întîmplat dacă aveam inspiraţia să trec drept geniu.

— Unde e respectivul dispecer ? am întrebat în timp

ce-mi studiam ţinuta.

Nikolson m-ar fi dat dracului, dar îi devenise indiferent ce făceam. însă acel exemplar feminin, care-şi arogase dreptul de a mă dirija, făcu o pauză vizibilă pînă să vorbească.

— Te conduc, e mai dificil de ajuns, pentru tine.

— Aha !

— Cum, aha ?

— Am înţeles !

— Ce?

îmi veni şi mie rîndul să ridic din umeri. încă nu terminase cu vestimentaţia şi găsea că mă mişc încet şi pricep greu. Eram realmente bucuros. Atunci am ieşit repede din cameră, ignorînd protestele ei. Mergînd de-a lungul coridoarelor, sperînd să găsesc un indiciu, am dat peste un teanc de cartele pe care iniţialele RG se lăfăiau, albe. Mă jucasem şi altădată cu sistemele radioghid.

— Hei, bătrîne, unde-i dispecerul ? şoptii eu spre una din micile folii integrate care stătea acum la mine în palmă.

— „Adresare nepoliticoasă, incorectă semantic. Repetaţi opţiunea."

— Doresc un traseu optimizat către dispecerul central.

— „Coordonatele dumneavoastră, vă rog.“

Coordonate ? Privesc în jur şi pe uşa de alături citesc E23, ecluza 23.

— E23. Suficient ?

— „Da, e suficient. Aveţi drumul E23, M26, R20,...“

N-am reţinut întreaga succesiune de indicative, nefiindu-mi familiară. Dar un robot nu se supără dacă îl pui să repete ceva.

⁂

Ne uitam unul la altul, cercetător, amîndoi la fel de curioşi.

— Care-i problema ?

— Ascultă !... încercă el să răspundă, confirmîndu-mi că aroganţa era o caracteristică generală a celor de-aici. Mă tratau ca pe un intrus. N-am aşteptat ceea ce presupuneam că ar trebui să fie o insultă şi l-am întrerupt :

— Dragilor, va trebui să vă obişnuiţi cu ideea că nu sînt retardat, arierat, recte cretin, şi nici nu mi-am extirpat glanda ideilor. Asta în loc de bine v-am găsit. Şi, în continuare, ce secret v-aţi pregătit să-mi dezvăluiţi ? Repede, că au murit destui pînă să fiu adus aici !

L-am văzut dezumflîndu-se. Nu m-ar fi mirat deloc

dacă tipa din ecluză l-ar fi montat împotriva mea. M-am hotărît să aflu.

— Iar în ce priveşte personalul feminin, pînă acum s-a comportat necorespunzător. Asta ia-o drept încurajare !

Cred că avea mare nevoie de un calmant. Mă uitam la el spunindu-mi că s-ar putea să sufere necazuri cu dinţii, dacă îi strînge mereu aşa. Deci, ipoteză validă.

— Sper că nu te-ai supărat ! i-am aruncat eu conciliant.

— O, nu... Ia loc şi vezi ce înţelegi din chestia asta ! zise, aruncîndu-mi o casetă în braţe.

Am căutat un player. Era unul în colţul camerei. Am introdus caseta şi m-am aşezat într-un fotoliu mai comod.

___ Da, am exclamat eu în final, e destul de interesant. Asta e singura probă a contactului vizual ?

— Din păcate, e singura.

— Şi documentele etnologice ? Ce ai aici nu mi se pare tocmai concludent.

— Nu pot să-ţi ofer şi altceva. N-am dreptul. Dacă tu, ca biolog, poţi să-ţi formezi o părere despre film, e bine, dacă nu... Sper că nu ne-am înşelat asupra cunoştinţelor tale.

Tăcerea se lăsă peste mine să tragem cortina ! urla o voce interioară, şi nu-mi venea s-o alung. Mă aşteptasem ca mult-căutata civilizaţie acvatică să aibă ceva din flexibilitatea graţioasă a delfinului. Şi cînd colo...

— Uite cum stă problema..., m-am hotărît într-un tîrziu. O să dezvolt o teorie din aproape nimic. Dacă ipotezele .se vor dovedi false, va fi din lipsă de date şi nu e vina mea. E clar ?

— Suficient de clar. Ne aşteptam la asta.

— Bravo, sînteţi prevăzători !

Dispecerul zîmbi amar. Dar, în sinea mea, eu zîmbeam şi mai şi. Eram pus în situaţia penibilă de a prezenta un obiect drept fiinţă. Iar obiectul să fie tocmai nava mea...

— Uite care-i povestea, am rupt eu tăcerea, am două ipoteze de lucru, ambele la fel de probabile. Unu : fiinţele observate sînt de fapt obiecte artificiale, ceea ce

implică o abordare relativ simplă a problemei, doi : sînt
într-adevăr fiinţe, şi atunci nu pot să le clasific ori să
le determin reguli comportamentale, în lipsa unei canti-
tăţi satisfăcătoare de date.

— Mda... E greu de decis, comentă el. în orice caz,
cercetările noastre în această direcţie îţi vor fi subordo-
nate ? !

Eram puţin cam sceptic : cum poţi să predai controlul
unei acţiuni fără a furniza şi informaţiile necesare.

— ...Ţi s-a afectat laboratorul de-alături, LD1. Dacă
ai nevoie, îţi stau la dispoziţie trei oameni.

* * *

— Georg, ia filmul, analizează turbulenţa apei şi esti-
mează viteza corpului. Ce zici ; poţi să detectezi defor-
marea superficială ?

— Bineînţeles, dacă filmul e clar. Aveţi răbdare cî-
teva minute, să văd ce zice calculatorul. David e de pă-
rere că am putea încerca o ieşire în zonă.

— Bine ar fi să rezolvăm totul numai cu această ieşire. Nu sînt de acord. Poate, cel mult, să provoace
complicaţii. Nu uita că filmarea a fost făcută automat.

— Bine, şefule, o să-i transmit. O să fie tare supărat.

— Să-i fie de bine ! A terminat de etanşat echipa-
mentul pe care i l-am cerut ?

— Da, şefu'...

— Perfect, vezi ce-i cu filmul !

Să lucrăm brutal, contact direct, la-la-la, la-la-la...
Exact stilul dispecerului. Mi-a dat oameni bine instruiţi.
Treaba lui. Pot să mă descurc şi singur în problema asta.
De fapt, trebuie să mă descurc singur. Mă gîndesc cu
tristeţe la optimismul lor. Au impresia că-1 pot opri pe
Kingold, că ei ar putea întoarce din drum omul care se
foloseşte de neputinţa unei ştiinţe...

Răsfoiesc într-o doară filele pe care am notat ce mi-a
povestit Claude înainte să debarcăm. Le ştiu perfect con-
ţinutul, dar asta nu mă deranjează. Bănuiesc doar că
lipseşte o informaţie esenţială, pe care toată lumea se
străduieşte să n-o divulge. Iar eu nu mai am timp s-o caut.

— A, Georg, ai rezultatele ?

— Oarecum. Dacă absenţa turbulenţei îţi este de ajutor...

— Da, Georg, asta e specifică vieţii acvaticc. Mai

de-
parte ?

— Nu am găsit deformaţii propriu-zise, ci mai curînd
o restructurare morfologică, aparent aleatoare. N-am pu-
tut discerne o periodicitate anume...

— Restructurare morfologică. In ce sens ?

— Poate fi modelată ca deplasare relativă a două do-
menii — cel exterior, cu proprietăţi extrem de intere-
sante din punctul de vedere al elasticităţii şi plasticităţii,
si cel interior, mai dur...

— Poate fi corelată această modificare cu variaţia vi-
tezei ?

— Da, chiar foarte aproape de liniaritate.

— Ca să vezi... Care-i viteza maximă ?

— Nu poate fi estimată. S-au observat variaţii foarte mari ca direcţie. Calculatorul nu poate lua o decizie, din lipsă de date.

— Da, îmbucurător !

Nimic nu mă face să cred că amicii mei păstrători de secrete şi-au dat seama că au sub ochii lor una din noile nave ale ecologistilor. Şi nu cred că le voi spune. Căci şi eu am secrete, poate chiar mai importante decît ale lor. Aşa gîndeam eu, privindu-1 pe Georg, care aştepta să continuu.

— Pregăteşte echipamentul ! Voi face, totuşi, o ieşire, m-am hbtărît eu subit.

Mă plictisisem aici. Am început să-mi strîng lucrurile. M-am uitat la dreptunghiul verde cu aparenţe de ceramică, gustînd anticipat plăcerea de a-1 strînge între degete. Georg părăsise de mult încăperea. M-am ridicat din fotoliu şi am luat-o pe urmele lui, spre ecluză. Misiunea mea pe această planetă de ceară, modelată de inconştienţi, se încheiase.

SFIRŞIT

PRIMII PAŞI, ÎNTÎIUL DANS...

Iloverul se tîra monoton pe sfărîmăturile de rocă ce acopereau solul. Ici-colo se iţeau colţi stîncoşi. Jim nu prea avea încredere în vehicul. Prefera o şenilată, roţile şubrede părîndu-i-se cam riscante. Pentru el nu contau plăcile blindate ce protejau anvelopele, poate doar trepidaţiile transmise cînd segmentele de titan se agăţau de cîte un bolovan mai mare. Lingă el, stînd relaxat în „scoica“ din stînga, Dan, mereu pregătit să treacă pilotajul pe manual, supraveghea traseul.
Jim îşi controla „porţia“ lui de instrumente tip nucătare şi nu mai avea timp să scruteze orizontul, în apropierea căruia se deplasa, imperceptibil, terminatorul. Piscurile strălucind în lumina roşie a astrului central reprezentau doar una din priveliştile pe care naufragiul îi silea .să le admire. Jim îl blestema zilnic pe individul ce proiectase linia de asamblare a robotului ce provocase defecţiunea...

şi aşa mai departe. Era irascibil din fire, dar — şi asta
conta — era cel mai bun mineralog care putuse fi luat
în expediţie. Acum, şansa celor de pe astronavă stătea
în abilitatea lui de a găsi zăcămintele necesare în .sub-
solul acestei planete pustii, întîlnită înainte de naufra-
giu... Şi aceasta le fusese dată de steaua lor norocoasă
sau ghinionistă, căci poate de la ea se trăgea totul... Jim,
gîndindu-se la tot buclucul, măeina mai avan din măsele.

Fu nevoit să se trezească la realitate cînd veni rîndul
gravimetrului să fie examinat.

— Opreşte aici ! rosti în laringofon.

Dan întoarse viziera spre el şi, văzînd clătinarea afir-
mativă a calotei celuilalt, transmise comanda de oprire.
Sub rover, antenele detectoarelor se învîrteau. O sondă
scormoni în sol, extrăgînd o carotă apreciabilă. Cînd to-

tul se termină, vehiculul porni mai departe, ca un cîine
ce adulmecase urma vînatului. In pîntecul lui, probele
fuseseră deja analizate şi clasate ca pozitive. Acum se de-
limita volumul zăcămîntului. Privind ecranul din faţă,,
Jim savura deja bucuria celui care dezgroapă o comoară.
Nu ridică ochii decît după ce Dan îi atrase atenţia.

— Ai văzut meteorul ?

— Nu. Ce meteor ? Unde ?

— Departe, în faţă, spre dreapta. Ardea cu o flacără:
ciudată...

— Prostii, nimic nu arde aici ! Nu e atmosferă. Ţi.
s-a părut...

— Nu mi s-a părut, Jim, am văzut foarte clar !

— Dar îţi repet că... Erau îndreptate tot în jos, nu-i
aşa ?... Repede, la bază ! Avem oaspeţi ! Aia era o navă
frînînd la asolizare. Altfel nu se explică.

— Aţi făcut bine că v-aţi întors... Deja am interzis,
toate comunicaţiile radio. Nu ştim cine sînt, ce vor ; doar
atît : sînt tare grăbiţi. N-au parcurs decît jumătate din
orbită. După calculele noastre, e strictul necesar. Poate
au încasat un bolovan în burtă, ca şi noi... Păcat, Jim,
nu ştiu cum o să exploatăm zăcămîntul, dacă ei ne vor
împiedica ! Oricum, aţi făcut o treabă bună.

— Mulţumesc, Bert ! Exploatarea nu cred că va ri-
dica probleme. Ei au căzut dincolo de orizontul local..
N-au cum să ne simtă, dacă vom fi prudenţi. Trebuie

s-o-
facem ! E singura noastră şansă de salvare. Avem ceva
noroc săpînd în apropiere pentru combustibil, dar struc-
turile avariate cu ce le înlocuim ?

— Fiecare din noi ar spune acelaşi lucru : să încer-
căm ! interveni Dan. De ce atîtea ezitări ? Să nu com-
promitem totul definitiv. Şi despre obiect ce se ştie ? Am
înţeles că a fost urmărit din vreme.

— Examinînd puterea motoarelor în raport cu de-
celeraţia, are cam două sute de tone, aproximaţia e de
zece procente. Destul de mică nava... Nu pare să vină de
foarte departe. Construcţia e cu totul aparte, dar princi-
pial seamănă cu a noastră.

— Bert, spectrul de emisie în efuzoare l-ai analizat ?
Sînt şi elemente grele, nu-i aşa ?

— Exact, Jim. Mercur şi altele, apropiate.

Bine, m-am liniştit ! S-ar putea să ne caute...

— De ce ?

— Singurul zăcămînt exploatabil de mercur e în .apropierea noastră.

— Drace !

— Eh, şi tu... ! Consolează-te, fii bărbat ! Contactăm
.*şi noi o civilizaţie... Acasă or să ne felicite ! Să vezi
-atunci bucurie ! Dar vino-ţi în fire, omule ! Nu trimitem
odată automatele la zăcămînt ? Vrei să murim de bă-
'trîneţe ? Asta-i boala voastră, a astronauţilor... Vă emo-
ţionaţi la fiecare întîlnire !

Cel Robust plutea nervos de-a lungul pupitrului de
^comandă. îşi amortizase cu succes impactul cu pereţii
«cabinei şi nu resimţea şocul aplanetizării. Ceilalţi însă nu
manifestau aceeaşi vioiciune. Unii tăceau şi această ab-
-senţă din partea lor îl îngrijora. Neliniştea pentru soarta
-celui din apropiere îi cuprinse pe toţi cei care mai erau
conştienţi. Începu o activitate febrilă, de scurtă durată,
ce se sfîrşi cînd şi ultimul dintre ei îşi reveni. Din feri-
cire, nimeni nu se afla în compartimentul depresurizat în
momentul ciocnirii cu asteroidul. Robustul se simţea în-
văluit de o bucurie calmă.

„înţeleptule, toată lumea e teafără. Am verificat stri-
căciunile, nu sînt ireversibile. Vreau instrucţiuni."

„Tu, Cel-mai-Robust, sper să fie corectă afirmaţia despre avarie. Timpul ne este limitat. Ştii că la punctul
de întîlnire prietenii noştri nu pot aştepta decît patru
perioade. Dacă nu ajungem la momentul stabilit, părinţii

noştri vor fi nemulţumiţi. Află ce materiale sînt necesare
•şi dacă reparaţiile pot fi efectuate cu ce avem la bord.“
j,înţeleptule, nu te dezminţi."
Cel Robust se gîndi o clipă privind tabloul de bord,
cu display-ul mare luminîndu-se în acel moment. Urmări
simbolurile ce-i arătau diagnosticul avariei şi posibilită-
ţile de înlăturare. In acest răstimp, prin navă circula un
gînd de la Cel Sensibil.
„Am sesizat prezenţe străine. Le înţeleg uneori, dar
sînt foarte confuze. Mi-e teamă că planeta e locuită.“
Robustul se nelinişti puţin. Imaginea defilă o idee mai
repede cînd el făcu un salt involuntar. îşi recăpătă con-
trolul. Emoţia fusese totuşi prea puternică. Apoi, altă
lovitură, de astă dată previzibilă : blindajul era smuls pe

o suprafaţă considerabilă ; aveau nevoie de magneziu, titan şi, printre altele, mercur.

„Planeta nu e locuită. E vizitată temporar de o altă navă. A venit aici înaintea noastră. Robustule, am înţeles că mercurul s-ar afla în apropierea lor. Au cu ei un Văzător ce găseşte mineralele de care au nevoie. Ai putea eventual să aduci cîteva recipiente pînă aici. Ei au posibilitatea să le extragă.[11]

Cel Sensibil se gîndi la altcineva. Apoi înţeleptul se suprapuse peste învălmăşeala din mintea Robustului.

„Ne-am descurca perfect dacă le aduci aici. Nu putem risca un contact direct. Ştii că nu avem timp.“

„Bine. O să-i fac să creadă că li s-au dereglat maşinile. Dar dacă ei ajung aici, nu acţionez asupra lor.“

„De acord“, replică înţeleptul.

Bert urmărea datele contradictorii transmise de staţiile de excavare. Mai ales exploatarea cinabrului mergea greu. Rareori auto-containerele ajungeau pînă în cala astronavei. Multe se pierdeau pe drum, pornind, absurd, în direcţii fără sens. Şi cum erau dotate cu emiţătoare de mică putere — măsură de prevedere faţă de „ceilalţi[14] — contactul era rupt chiar sub limita de zece kilometri. Şi majoritatea celor care dispăreau făceau tentative disperate — normale logic — de a mări puterea motoarelor, pentru a se deplasa în direcţia corectă,

evi-
dent fără efect.

— Adam, vreau să măriţi puterea de emisie la trans-
portoare şi să le goniometraţi ! Trebuie să aflu unde se
duc !

Bert bănuia cam cine era vinovatul, Jim îl avertizase,
dar nu-i venea să creadă. Totul părea neverosimil. Mai
văzuse el demonstraţii de levitaţie, dar nu la scara aceasta. Altceva nu putea fi — automatele de suprave-
ghere nu semnalau absolut nici o prezenţă străină. Doar
că zece containere erau încărcate şi nouă dispăreau. Se
mulţumeau cu puţin, îşi zise amar Bert.

— Adam, ai trimis comanda pentru modificări ?

— Da, au şi început să plece primele. Se deplasează
în coloană spre sud-vest. Unde crezi că se duc, sau sînt
duse ?

— Spre cealaltă navă. E acolo... Am impresia că se
grăbesc. Nu prea-şi pierd timpul cu vorba !

Bert îşi cuprinse fruntea în palme, plîngîndu-şi soarta. Dacă situaţia se perpetua, cînd aveau oare să mai plece ?

— Ai poziţionat exact destinaţia ?

— Exact.

— Bine. Anulez camuflajul radio. Emiţătoarele la putere nominală. Adam, modifică programul transportului pînă la noi dispoziţii : direcţia NAVA X ! Combustibil cit e necesar, fără restricţii î S-a înţeles ?

— Da. Am şi început. Sper să ne aprecieze darul...

— Nu darul, ajutorul ! E o diferenţă. Sper să o simtă şi ei. Ascultaţi, cu toţii : dacă îi ajutăm să termine repede, scăpăm de ei şi ne facem şi noi treaba. Dacă cineva se opune, să ne spună şi soluţia lui... Atît !

Bert se lăsă pe spate în fotoliu, cu ochii înroşiţi de nesomn. Prea avuseseră multe ghinioane. Printre ele, un motor secundar-anterior care nu putea fi reparat. Se consolase cu ideea, după ce căutase cu echipa de tehnici o soluţie rezonabilă. Nu exista nici măcar o soluţie extravagantă. Nici una. Se gîndi la cealaltă mină. Cum se descurcau băieţii acolo, nu ştia. Dădu comenzile necesare pentru stabilirea frecvenţei şi apoi rosti în microfonul emiţătorului :

— Jim, aici Bert ! Poţi vorbi în clar. Am ridicat restricţia.

— Aici Jim. Bert, cum e pe-acolo ? V-au căutat amicii ?

— Ne-au căutat şi nu prea. La voi merge ?

— Da, în cîteva ore punem totul la punct. Aici n-

au
apărut.
— Nici la noi. Doar ne deturnează minereul. Cred că
nu pot să şi-l extragă singuri. Sau se grăbesc. La voi nu
s-a întîmplat nimic ciudat ?
— Absolut nimic. Ia zi-mi, cum dispar ditamai eu-
tioaiele ? Sper că le urmăreşte unul de-ai noştri...
— Să-i spunem levitaţie. Telekinezie... Cunoşti pro-
blema, nu ?
— La naiba ! Sînt talentaţi amicii. Cred că au şi te-
lepaţi, toată bucătăria... Telepatul nostru cum se simte ?
Vorbeşte imediat cu el ! Nu că ar fi necesar, da' aşa-
s
eu, mai spăimos din fire. Hai, salut! Cum termin, mă
întorc.
— La revedere !

Bert opri emiţătorul şi se aplecă spre interfon :

T— Banic, pe puntea de comandă ! Banic, sînt Bert.
Am nevoie de tine !

Alături de Cel Sensibil, Robustul îşi ţinea ochii închişi. Stăteau amîndoi în levitaţie. Bineînţeles că Robustului i se părea mai politicos să plutească la acelaşi
nivel şi nu-1 lăsase pe celălalt să atingă podeaua. Vedeau
amîndoi aceeaşi imagine a planetei uscate pe care se
plimbau cutiile aduse spre ei de Robust. Ii interesa mi-
nereul din ele, aşa încît nu observară, de la început, că
une'^e veneau singure, fără ca asupra lor să fi acţionat
vreunul dintre ei.

„Înţeleptule", chemă Robustul cînd se lămuri că activitatea lui devenise inutilă, „cineva şi-a dat seama că
sîntem aici şi ni le trimite intenţionat".

„Foarte bine. Mă bucură atitudinea lor. Cum au aflat
de noi, aş vrea să ştiu."

„Cel Sensibil mi-a transmis că au telepat la bard."

„Nu e prea antrenat. Gînceşte ca ceilalţi."

„E de apreciat, pentru ei. Atît voiam a şti."

Înţeleptul îşi roti privirea prin încăperea imaginară
mereu persistînd în mintea sa şi, văzînd unul din pereţi
acoperit de o ciudată pată roşie, se apropie de ea.

„Făurarule, vreau să ştiu ce e cu cinabrul. Dacă ai
nep'Jăceri cu celelalte metale, fă comanda !"

„înţeleptule, am toate din belşug. Deja rezervoarele
sînt pline. Doar o singură problemă rămîne. Magneziul
nu poate fi prelucrat. E într-un compus complex şi

reac-
ţionează imediat. Cum găseşte puţin oxigen îl înghite.
Iar noi avem nevoie de el pur."

„Mă gîndesc, şi cînd voi găsi soluţia vei afla răspun-
sul."

Cel înţelept era puţin îngrijorat. Magneziul era nece-
sar pentru structura de rezistenţă. Dar cum ar fi putut
să-l obţină ? Simţea pînă şi cantitatea aproximativă de
care era nevoie. Ducea însă lipsă de o idee...

— Hai, Banic, spune repede ce-ai aflat ! îl îndemnă
Jim. Sînt telepaţi ?

— Toţi. Am impresia că nici unul nu vorbeşte. La ei,
totul e sentiment şi senzaţie. Unul e puternic — cel care

ne făcea să scăpăm de grija transportoarelor —, altul — înţelept, şi tot aşa... Gîndurile zboară de la unul la celălalt, completîndu-se, corectîndu-se reciproc. Acum se chinuie cu toţii să obţină magneziu.

— Magneziu, spui ? ! sări Jim, întrerupîndu-1 pe Bert chiar cînd acesta deschisese gura. Le dăm noi magneziu şi ei ne repară motorul ! Pun pariu că se pricep, altfel la ce naiba le-ar fi trebuit mercurul ? Hai să încercăm, vrei, Bert ? Noi avem tot timpul, ei nu. Mereu lasă impresia că s-ar grăbi.

x— De unde magneziu ?

— Din minereul de titan. E sumedenie... Pe planeta asta, îţi pică ori totul deodată, ori nimic. E uşor de rafinat. Ne putem dispensa de una din cuvele de electroliză.

Se opune cineva ?

— Nimeni, răspunse Bert pentru toţi.

— Banic, ce crezi, ei ar accepta să ne ajute în schimb ?

— Cred că da. Mă autorizaţi să comunic cu ei ?

Toţi cei din sală se uitară unii la alţii. Teama şi prudenţa făcură loc curiozităţii. In definitiv, străinii nu fuseseră agresivi.

— Iţi dai seama ce răspundere îţi asumi ? Ştim că eşti la fel de nerăbdător ca şi noi să cunoşti acele fiinţe, dar..., — aici Bert se opri, inspirînd adînc. ■— ... Dar din acest contact se poate naşte la fel de bine fericirea cît şi moartea a două civilizaţii. Procedează cu cea mai

mare
atenţie posibilă ! Nu eşti singur ! Nu sîntem singurii !

— Nu vă fie teamă ! A te avînta în necunoscut e doar parţial o plăcere. în orice caz, există agresiuni men-
tale pentru intruşi ca mine... Ştiu prea bine ce riscuri
îmi asum. Acum mă retrag, pentru ultimele pregătiri.
Bert., aş vrea să mă asiste un medic. în cazul în care aş
reacţiona anormal, să mă adoarmă imediat.

— De acord ! Eşti liber... Ai putea începe peste o oră,
să fim şi noi gata.

— îmi dai voie, Bert ? Adam, te rog, pregăteşte cît
mai repede o încărcătură de magneziu ! O expediem pe
calea obişnuită. Noi am terminat cu structura de rezis-
tenţă, nu ?

— încă mai avem de fixat blindajul în sectorul cinci-
sprezece, în apropierea ecluzei. E o zonă delicată.

Cu toţii îşi concentrară atenţia în diverse d'recţii, împărţindu-şi sarcinile, urmărindu-şi îndeaproape propriile:
atribuţii. Priviţi din exterior, ar fi părut teribil de imperfecţi, avînd totuşi un scop comun şi, în consecinţă,,
devenind eficienţi.

„Ce poate fi asta, nu ştiu. Urmăreşte mai departe,,
Sensibilule. S-ar putea să ne folosească."

„Mă întreb cum poate să suporte căutarea asta fără.
chip. Dacă îl sugestionez puţin, scap de el."

„Nu, să n-o faci ! Avem nevoie de ei. Sînt înţelegă-
tori. Tu vrei să scapi de cel care-ţi oferă ce are în mijlocul pustiului ? Gîndeşte bine şi renunţă ! Eu voi intra,
în contact cu el."

„Bine, vom fi toţi în contact cu el. E îndeajuns de sigur şi de uşor să te oprim fără ca celălalt să-şi dea.
măcar o clipă seama de ce a fost în realitate."

„A devenit mai insistent. Eu încep, oricum."

Banic, capul de pod şi reprezentantul Celor-ce-Oferă,
deveni brusc conştient de noua lume, de posibilităţile nelimitate ale civilizaţiei care trimisesa un asemenea echipaj-

„Tu, care vrei să ne ajuţi, fiu al Celor-ce-Oferă, ne-aî
pătruns taina şi ai privilegiul să o poţi cunoaşte în continuare. Căci fapta ta ne bucură, dîndu-ne şansa să ne
întoarcem spre casă. Avem motive să credem că fraţii tăi
îţi seamănă — spune-le şi lor să se bucure."

„înţeleptule, nu pot zice că am acţionat singur.

Nici'
la voi nu e acest obicei. Insă mă gîndesc la dorinţa noas-
tră de a porni de aici cu forţe proaspete şi cu nava in-
tegră. Unul din motoare e defect.“

„Da, vedem imaginea în tine. Avem şi noi motoare
asemănătoare. Mulţumirea noastră va fi să vi-1 reparăm.
„Pentru noi ar fi de ajuns şi cîteva sfaturi."

„E mai simplu să vi-1 reparăm. Cel Robust se apro-
pie de voi. Adio !“

„Deci au primit bine magneziul nostru", gîndi Jim,.
urmărind alături de Bert umbra mişcătoare care se agita
în jurul motorului defect.

— Ai auzit ce spunea omul nostru... Ca să vezi poli-
teţea întruchipată unde zăcea ! Dar n-au lăsat să scap?-
nimic despre ei. E, totuşi, un miracol că am aflat unii

despre alţii ! Puteam să rătăcim în spaţiu ani în şir şi
:să rămînem la fel de ignoranţi. Nu cred că ne vor da
■adresa lor. Sînt foarte suspicioşi...

— Şi noi sîntem la fel de suspicioşi, Bert ! îi înţeleg.

— Mă rog, felicitări ! Care fiinţă inteligentă nu se
fereşte de contactul cu altă fiinţă inteligentă, total
•străină însă propriei sale condiţii ? E vorba mai mult de
o tactică de autoconservare. Iar în situaţia în care no
•aflăm, eşuaţi pe un bolovan rătăcind în vid, nu cred
că sîntem de invidiat !

•— Ai dreptate, dar nu asta-i esenţa problemei — am
tot ocolit-o.

— Jim, nu am nimic cu modul tău de a acţiona...
'Urmezi un sistem, şi e foarte bine. Pentru tine, orice
amănunt e la fel de important. în ceea ce mă priveşte,
însă, amănuntele pot fi de multe ori neglijate. îmi spun
■că nu văd. Trec peste ele. Dar cînd întîlnesc unul sem-
nificativ îl forţez să-şi dezvăluie înţelesul. De ce s-ar
:grăbi ceilalţi ? De ce ne acordă atît de puţină atenţie ?
Pentru că nu au nevoie de experienţa noastră... Am mun-
cit, ne-am străduit pentru ei şi ne răsplătesc aşa cum
ştiu. O strîngere de mînă, o carte de vizită fără adresă,
căci ei n-au adresă. Pot ajunge pretutindeni. Ştii ceva,
am o bănuială. Cred că acum se duceau la o întîlnire.
Vor întîrzia puţin, ca domnişoara care a pierdut un
fleac

de timp căutîndu-şi pantofii asortaţi, dar domnul, politi-
cos, o aşteaptă.

— De unde le scoţi, Bert ?

— Nu le scot. Le pun cap la cap şi visez. Noi sîntem
fetiţa cea mică. De-abia am făcut primii paşi. întîlnirea
aceaSta e prima noastră lecţie în făcutul fundiţelor. Nava
noastră are de toate, e drept, dar nu e cochetă. E ca
un bocanc de schi, pus alături de un condur de dans.
Trebuie să creştem, Jim ! Singuri. Să nu aşteptăm aju-
torul altora. Priveşte, motorul funcţionează ! Ai fost
atent ? După ce s-a îndepărtat i-a făcut şi proba... Bun
băiat ! Nu m-ar mira ca acolo să fie cîteva lucruri neo-
bişnuite, adaptate ingenios la mecanismele noastre gre-
oaie... Hai, Jim, cheamă echipajul pe puntea de zbor !
A sosit vremea să ne grăbim şi noi !

SFÎRŞIT